

ENGELSİZ DÜŞÜNCELER

Kafam sersemlemişti. Düşüncelerim, aklım, fikrim allak bullaktı. Depresyon dönemindeydim. Biri beynimi küçük bir kaba sıkıştırıyordu sanki. Tüm gün ağlamıştım, bir önceki gün de... Beynim zonkluyor, bedenim ölmek istiyordu. Yeni bir hayata başlamam zordu. Çünkü hayat şimdi bana mars kadar uzaktı. Arada bir el sallayışlarımı farkediyordum. Ona tutunmam zordu. Ölüm bir türlü beni kabullenmiyordu. Ama ben onu istiyordum. Karnım acıkmıştı. Dünkü kahvaltıyla duruyordum. Midem yiyecek istiyordu. Mutfağa gidip bir şeyler yemeyi istiyordum ama bunu istemeyi istemiyordum. Telefon? Kapalıydı. Işıklar? Kapalıydı. Perdeler? Kapalıydı. Beni merak edenleri delirtecek duruma getirmiştin. Zaten delirsinler istiyordum. Herkesten nefret ediyordum. Düşman bilmişim tanıdığım tanımadığım tüm insanları. Herkes bir değildi ama yine de herkes birdi işte. İnsanlar acımasızdı. Kendi kalpleri taşlaşmış olduğundan karşısındaki insanın damarlarında hala kan dolaştığını unutuyorlardı. Duyguları unutuyorlardı. Söylenen sözleri unutuyorlardı. Zamanla silinip gidiyordu her şey, ilk heyecanlar, o mutluluklar...

Yine bana zaman lazımdı, her şeyi silen zaman benim bu acımı da silerdi elbet. Çünkü zaman her şeyin ilacıydı. Aslında gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken , acımın da o şekilde süzülüp gittiğini hissediyordum. Yoksa zaman değil de göz yaşları mıydı her şeyin ilacı?

Acaba şuan sabah mıydı yoksa akşam mı? Her şeyi bir kenara itip yorgan altında bunu düşünmeye başlamıştım. Kalkmak hiç istemiyordum ama takmıştım bir kere. Doğrudum ve panjuru açmaya başladım. Panjurun aralıklarında gün ışığı süzülürken odama. Güneş ışınlarının aydınlattığı ince çizgide havada dolaşan tozları farkettim. Sanırım iki gündür bu tozlarla besleniyordum. Bu düşünce benim nedense efkarımı dağıtmıştı. Dudağım kıvrılmış, ve yanımda oluşan çukurcuğu hissetmişim. Ellerimle o çukurcuğa, gamzeme dokundum. Gülümsemişim. Sanki uzun zamandır bunu yapmıyormuşcasına , ilk kez olmuşcasına garipsedim. Sebepsiz bir huzur doldu içime. Sanki biraz önce ağlayan ben değildim. Havada uçuşan o tozucuklar beni garip bir şekilde kendime getirmişti. .

Dışarda mükemmel bir hava vardı. Sanki bende zaman durmuş, dışarda akıyordu. Kendimi çok soyutlanmış hissetmişim. Bir hapisanede, kümeste ya da kafeste... Başımı cama yaslamıştım. Evim deniz manzaralı değildi ama sanki karşımda deniz varmış gibi dalıp gitmişim. Evet evet, şuan martılar uçuyordu deniz kenarındaki simitçinin yanında. Oradan gevrek simit alan yaşlı çift onları besliyordu. Hatta martının biri havada kapmıştı simiti. Huzur.. Evet bunu istiyordum ve benim için huzur sadece deniz kenarındaydı.

İçimde anlamlandıramadığım bir kıpırtıyla banyoya koştum. Kalbim sanki dakikada bir milyon kez atıyordu. Aynada kendimi gördüğümde akan rimelimizin göz çevremi tamamen kapladığını farkettim. Ne kadar çirkindim. Su görmeyen vitaminsiz yüzüm çökmüştü. Bu ben değildim, olamazdım! İki gündür, hiç değmeyen biri için kendimi bu hale sokmuşum. O kişi , üç yıl emek ettiğim insan, beni aldatmıştı. Ama hayır, o beni değil, kendini aldatmıştı. Ve kahrolan yine ben olmuşum. Kim bilir şuan ne kadar mutludur kamburundan kurtulduğu için! Kendime küfürler yağdırırken bir yandan küveti hazırladım. Güzel bir banyoyla kendime gelmeliydim. Sonra dışarı çıkıp merhaba hayat ben geldim demeliydim..

Ne kadar mükemmel bir İzmir sabahıydı. Hafif bir deniz meltemi, içime işleyen güneş ve Kordon boyunun güzel deniz maviliği... Midem deli gibi kazanmaya devam ediyordu ve mis gibi balık ekmek kokusunu burnumda , tüm hücrelerimde hissediyordum. Gözlerim kapalı, ayaklarım yerden kesik, sanki uçuyormuşcasına kokuyu takip ettim. Aslında tahmin ediyordum kim ve nerede olduğunu. Ve tahmin ettiğim gibi Ahmet amca yine Ege'nin en lezzetli balıklarını tutmuş , isteyenlerine ziyafet çektiriyordu. Ben de bir isteyendim. Kedi gibi balık bekleyen bakışlarımı farkettiler, beni kızısı gibi severdi.

-Oo kimleri görüyorummm Rozerin kızım hoşgeldin

-Hoşbulduk amcacım nasılsın?

-İyiyim kızım, içime doğdu geleceğin sanırım, oyüzden en sevdiğin balık olan bu çipurayı sana sakladım

-Büyüksün sen bir tanesin Ahmet amca yaa

Şen kahkahalarımın arasında kızaran ve gittikçe mükemmel görüntü alan çipurayı izlemekteydim. Aslında ben onu çığ bile yerdim. Ama o görevi yanımıza ilişen kedilere bıraktım. Ahmet amcanın balıklarından kediler, martılar, insanlar ve tabiki ben, herkes nasibini almıştı. Bir an gerçekten mutlu olduğumu hissettim. Durup dururken bile gülümsemelerimi yakalıyordum. Halbuki yaklaşık iki saat önce ne haldeydim. Ama bunları düşünmek istemiyordum. Onlar, zamanın göreviydi. Ezecek, büzecek, un ufak edecekti onları.

Nefis balık ekmeği mideme indirdikten sonra Ahmet amcayla vedalaşıp Kordon boyu yürüme vakti gelmişti. Hatta yürümek değil uçmak istiyordum. Çok hafiflemiştim. Mutlu insanları gördükçe ben daha da mutlu oluyordum. Etrafta cıvıldaşan kuşlar, çocukların neşeli oyunları, balık tutan insanlar... Keyfime diyecek yoktu. Yanından geçtiğim herkese selam vermek, hatta tokalaşıp sarılmak istiyordum. Gözüme kestirdiğim çimenlik bir alanda taklalar atmayı bile düşünmüştüm. Sanırım deliriyordum ama delirmek buysa mükemmel bir şeydi. Baya bi yürüdükten sonra gözüme kestirdiğim bi banka iliştım. Yorulmuşum çünkü saatlerdir dur durak bilmiyordum. Oturduğum zaman ne kadar yorulduğumu anlamıştım. Ayaklarım belki de ağlıyordu şuan. Ama bunlar sevinç gözyaşlarıydı, kendi içsel zaferimin gözyaşları... Önümde uçsuz bucaksız Ege'nin mavi sularına baktım. Arka tarafımda insanlar yürüyor, konuşuyor, eğleniyordu. Ama odak noktam denizdi. Arkamda sonlu bir yaşam, önümde ise uçsuz bucaksız sonsuzluk vardı. Gözlerimi kapayıp dalgaların sesini dinliyordum ve temiz havayı ciğerlerime hediye olarak sunuyordum. Kendi içime yolculuk yapıyordum sanki. Dünyanın en pahallı yerinde bile bu tadı alacağımı düşünmüyordum ki bi sesle irkildim:

-Afedersiniz bayan, meditasyonunuzu bölüyorsunuz ama şu solucanları bana verebilir misiniz? Afallamıştım. Karşımda yirmi beşli yaşlarda, esmer, garip bi sandalyede oturan, ayağı sargılı bi erkek duruyordu. Sandalyesine monteli büyük bir oltası vardı. Bir eliyle makarasını tutuyordu. Diğer eliyle uzanıp neden solucan kovasını almıyordu ki? Bugün bencildim, birisine yardım falan umrumda değildi.

-Neden kendiniz almıyorsunuz?

Gülümsedi, "Tek kolla yaşam kısıtlanıyor malesef." dedi. Orada anladım engelli olduğunu. Ama kıpırdayamadım, ne de cevap verebildim. Öylece kalmıştım. Yanımızda bi kız belirdi ve anlamaya çalışan gözlerle bize bakıyordu. Belli ki sevgilisiydi. Birden kötü anılar canlandı gözümde. Fırsatı olduğunda her daim aldatan erkek yine iş başındaydı! Kolu olsun olmasın, tekerlekli sandalyede otursun ya da oturmasın erkek yine her yerde erkekti! Cinler tepeme çıkmıştı. Depresif haalime geri dönmüştüm. "Ozaman oltanın makarasını kaçıp gidicekmiş gibi tutmayın, bırakın ve o elinizle alın rahatça. muhtaç değilsiniz ve benim meditasyonumu bölmek zorunda da değilsiniz." dedim ve hiddetle kalktım yerimden. O ise sadece gülümsüyordu. Bu beni daha da sinir etmişti. Hızlı hızlı uzaklaştım oradan.

Kaşlarım çatık bir şekilde koca bir dilim pasta alıp eve geldim. Yorgan döşek, salya sümük olmayacaktım. Bu pastayı yiyecek, bir yandan güzel bir korku filmi izleyip kendime gelecektim. Çok sevdiğim romantik komedi filmlerine ise artık tahammülüm yoktu. Dehşet izlemek istiyordum, savaş, kan, korku, gerilim... Ama aşk olmamalıydı hiç bir şekilde. Pastayı bir güzel yedikten sonra filmi izlemeye başladım ve tam istediğim gibi korku, cinayet, kan revan tam benim ruh halimi yansıtan bi filmi.

Eski sevgilim, o malum şahıs, tam bir film hastasıydı. Bize gelir film izlerdik ama ben her seferinde uyuya kalırdım. Bu huyumu hiç sevmezdi ama ben de kendimi değiştirme gereği duymamıştım. Geleneği bozmadım ve ben yine filmin orta yerinde uykuya daldım. Aslında uykum yoktu, o yanımda da yoktu ama telepatik olarak belki yine sinir olur diye bile uyumuştum. Sabah olmuştu. ama ben hala film izlediğimi, sadece 5 dk gözüm daldığını düşünüyordum ki birden irkildim. Bir şey eksikti, vücudumun bütünlüğü bozan bir şey olmuştu. Aklımı yitirecek gibi oldum. Gözlerimi açamıyordum, korkuyordum. Göreceğim manzarayı az çok tahmin edebiliyordum çünkü kolumu hissetmiyordum. İki kolumdan biri yoktu! Acaba pastayı kestiğim bıçak mı kolumu koparıp atmıştı, ya da yan tarafımdaki pencereden kopan bir cam mı kolumu götürmüştü? Ya da eski sevgilimin yeni aşkı mı benim tek koluma göz dikmişti? Korca korca gözlerimi açtım ama kolumun ikisi de yerindeydi. Öylece kalakaldım. Sadece birinin üstüne yatmışım ve iyice uyumuş,

hissedemicek duruma gelmişti. Hayatım gerçekten film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Sahildeki o engelli çocuğa söylediklerim, kızgın bakışlarım, laf sokmalarım... Hani yüksekte beton zemine düşersin ya da koca bi çınar ağacı beyninin ortasına düşer de kafanda şimşekler çakar ya, bende de öyle bi his oldu. Resmen diğer elini kullan , neyine yetmiyor dedim. Başımın aşağı kaynar sular dökülmüştü. Bana muhtaç engelli bir insanı hor görmüş, kendi bencil duygularıyla aşağılamıştım. Utanç içerisindeydim. Uyuşukluğu yavaş yavaş geçen koluma baktım. Onun yok olduğunu sandım ve aklımı kaybediyordum. Kim bilir o çocuk neler hissediyordu. Ama şuan kendisiyle barışık bir haldeydi, herkes gibi oltasını almış, balık tutmaya, kordonun ona sunacağı hediyeleri almaya gelmişti. Gözlerinin içi gülüyordu. Ben ise kolumun gittiğini düşündüğüm o yirmi saniye içerisinde ölmeyi istedim. İntihar yolları aklıma geldi. Kendimden çok utanmıştım. O çocuğu bulup özür dilemeliydim. Ama nasıl?

Yataktan fırladığım gibi üstümü değiştirdim, küçük bir kova ve küreği kaptığım gibi sitenin bahçesine çıktım. Solucan bulacaktım. Evet evet, kendimi bir kova solucanla affettiricem. Meraklı bakışlar arasında eşelemeye başladım. Köstebek gibi bi orayı bi burayı eşip duruyordum. Sitenin bahçesi delik deşik ama solucandan eser yoktu! Umutsuzca düşünürken aklıma Zeynep'in çiçek serası geldi, orda bolca bulabileceğime emindim. Arabaya atladım gibi soluğu serada aldım. Kazma kürek işe koyuldum ve bingo! Solucan cennetine ulaştım. Zeynep'e hiç bir açıklama yapmadan meraklı bakışlarının arasında arabaya binip Kordon'a geldim. Yana yakıla o çocuğu arıyordum ama hiç bir yerde yoktu. Belki yirmi tur attım ama o yoktu. Ellerim, üstüm, başım toprak içerisindeydi. Herkes meraklı bakışlarla bana bakıyordu. Deli gibi gözüktüğümü biliyordum ama umrumda değildi. O çocuğu bulmalıydim. Ama ümitlerim tükenmişti artık. Yoktu hiç bir yerde. Kendimi affettiremeyecektim. Rezil olmamla kalmıştım ve bu bana çok büyük ders olmuştu. Solucanları denize dökmeye karar vermiştim. Tam dökecekken bir ses:

-İsterseniz olta yemi yapabilirim bunları. dedi. Dönüp baktığımda gülümseyen gözleriyle o çocuk karşımdaydı. Yine tekerlekli sandalyesinde ve yanında o kız vardı.

-Ben, ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Sadece çok özür dilerim, ben aslında öyle demek istemedim. Çünkü siz sakat..ay pardon yani ben özür dilerim. İyice saçmalamıştım, yüzümün kızarıp alev alev yandığını hissedebiliyordum. Yanındaki kız gülmeye başlamıştı.

-Tamam sorun değil gerçekten, ters bi anınıza denk geldim sanırım. O solucanları bana verirseniz barışabiliriz. Buarada ben Ömer, bu da kardeşim Ada.

Ve bir kaynar su daha... Çocuğu haşlamam yetmemiş gibi, bir de iftira atmışım, aldatıyor sandığım kişi, kız kardeşi çıkmıştı

-Memnun oldum ben de Rozerin ve bu da size hediyem olan bir kova solucan. Gülümseyen gözleri ve tek koluyla tokalaşırken, içimi tarifsiz bir duygu kaplamıştı. Bu kadar hayata barışık kalması mükemmeldi. Eksik olan koluna bakmamaya çalışıyordum ama gözüm hep oradaydı, tek temennim bakışlarımı yakalamamasıydı. Kim bilir kaç insan ona acıyan gözlerle bakıyordur gün içinde. Ya da kaç tane zorluklarla, engellele karşılaşılıyordur ki kardeşiyle çıkmak zorunda kalıyordur her seferinde. Kendini bir insana yük gibi hissetmek kötü bir şey olmalıydı. İnsanın vücut bütünlüğü eksildikçe, kendini fazlalık olarak görmesi orantılıydı. En azından ben öyle düşünürdüm. Hiç kimsenin bana yardım etmesine izin vermez, çok agresif olurum. Ama ömer öyle değildi. Kendinde hiç bir eksiklik görmüyor ve kardeşinin ona yardımcı olmasını memnuniyetle karşılıyordu.

O gün hep beraber balık tuttuk, güldük eğlendik. Tuttuğumuz balıkları Ahmet amcaya getirip bir güzel pişirip yedik. Ondan özür dileme imkanım olduğu için çok şanslıyım. Zira aksi olsaydı benim için çok üzücü bir durum olacaktı ve her gün sahile gelip onu arayacaktım.

Tek kolunu nasıl kaybettiğini, bacağının nasıl kırıldığını çok merak ediyordum. Acaba kangren sonucu kolu mu kesilmişti? Ve kimseye muhtaç olmak istemeden bir işini görmek için uğraştığında düşüp bacağını mı kırmıştı? Sormam onu üzer mi üzmez mi diye düşünürken hayat hikayesini anlatmaya başladı. Ömer, Van depreminde yardıma muhtaç insanlara kıyafet ve yiyecek yardımı götürürken geçirmiş olduğu trafik kazası sonucunda sol kolunu kaybetmiş, ayağı da kırılmış. Başta çok zorlandığını ama hastanede bi hastanın başından geçen olayı anlatmasıyla özüne döndüğünü,

hayata pozitif baktığını anlattı. merakla hikayeyi sordum. Çünkü böylesine bi durumda anca peygamber mucizesi beni hayata bağlardı.

-Narkoz etkisi geçtikten sonra uyandığında, kolumun olmadığını görünce kafayı yemiştim. Hayat benim için bitmişti sanki. Bacağımın biri alçıdaydı, her tarafım yara bere içindeydi. Tat alamıyordum. Ağır ameliyatlar geçirmiştım. Psikologlar bi yandan bana destekçi oluyorlardı. Ama nafile. Ölmek istiyordum böyle yaşamaktansa. Sürekli ağlıyor, kimsenin beni görmesini istemiyordum. Söylediğim gibi tek düşündüğüm ölmektı. Doktorların işını zorlaştırıyordum, tedavilere yanıt vermek istemiyordum. Bundan sonra yaşam bana hiç tat vermeyecekti. Geçmiş hayatımı düşündüm. Hiç bir şeyin varlığında kıymetini bilmediğimi, ama yokluğunda nasıl özlemle andığımı farkettim. Hiç bir zaman kolum için şükretmek aklıma gelmemiştı. Her şeyin değeri kaybedilince anlaşılıyor malesef..

Bir gün hastanedeki odamın kapısı tıklandı. İçeri benim yaşlarımda birisi girdi. Tekerlekli sandalyedeydi. Elinde bi kutu çikolata vardı. Müsait olup olmadığını sordu, yüzünde okadar güzel bir neşe, mutluluk vardı ki, hiç kimseyi istemeyen ben onu kabul ettim. Çünkü bana acıyan gözlerle bakmıyordu. O da benim gibiydi. Kendi eksikliğini onunla tamamlama isteğim olmuştu. Yan tarafımdaki koltuğa oturdu. Kendini tanıtmaya başladı. İsmi Alper'di. 28 yaşındaydı. Havadan sudan konuşmalar bitince onu buraya getiren nedenleri sordum. Zamanında o da bu hastanede tedavi olmuş. Onu tedavi eden doktor şuan benim doktorummuş. Ona benden bahsetmiş ve beni ziyarete gelmiş.

Bacaklarını nasıl kaybettiğini sordum. Evlerinin yanındaki dere, mahalle çocuklarının tek oyun kaynağıymış. Alper'de onlardan biriymiş, ayaklarını sokar, yazın çocuklarla dereye girer zaman geçirirlermiş. Bir gece aşırı mide bulantısı, kusma, ateş şikayetiyle doktora gitmiş. Dereden ona bulaşan mikrop nedeniyle çocuk felci geçirmiş ve iki bacağını da kaybetmiş. Şuan benim yaşadığım tramvayı, hiç şüphesiz kendinin de yaşadığını anlattı. Daha ufacıkken, yaşlıları top koştururken onun evde olmasını, yerinden bile kalkamayacak durumda olmanın verdiği ızdırabı anlatı. Çok sevdiği koşuyu artık yapamayacak olmanın vermiş olduğu mutsuzlukla kendini eve kapadığını anlattı ve devam etti:

-Çevremde herkesin kalbini kırıyordum, ailem ben üzülürüm diye spor haberlerini dinlemiyorlardı. Herkese mutsuzluk saçıyordum, dışarı çıktığım anda sanki herkes bana bakıp acıyordu. Bana acısınlar istemiyordum. Sırf o bakışları görmemek için dışarı çıkmadım. Günlerce, aylarca kendimi soyutladım. Çocukken anlamıyordum, ama büyüdükçe o acınası bakışlar gözüme çarpıyordu.

Bir gün kendimle yüzleştım. Aynanın karşısına geçtim ve tekerlekli sandalyedeki bana baktım. Gözlerimin içine baktım. Amaçları, hedefleri olan bir insandım. Peki neydi benim amaçlarım? Tam on üç yıldır aklımın ucuna bile getirmiyordum. Düşünmekten korkuyordum ama artık yapamıyordum. Koşmak.. Madalyalar kazanmak, milli koşucu olmak benim çocukluk hayalimdi ve ben bu hayalden on üç yıl uzak kalmıştım. Anılarımı aklıma getirdim, çocukluk fotoğraflarıma baktım, ilkokulda yapılan koşu yarışmalarında kazandığım madalyalara baktım. Hepsini bir kutu içerisinde yatağın altına atmıştım. Gözlerimin parladığını farkettim ve ilk kez gülümsedim. Hayat benden bacaklarımı alabilirdi, ama benim bi aralık bulup ordan daha güçlü bir şekilde yükselmem gerekiyordu. Felç olabilirdim ama duyumu kaybetmemiştim, bacaklarım acıyı hissedebiliyordu. Bacaklarım bile yılmazken, hiç değilse hayatın acısını hissetmeyi kabul etmişken, ben neden isteklerimi sineye çekmişim ki? O an kendime yemin ettim, benim tek engelım kötü düşüncelerimdi. Kötü düşüncelerimden sıyrılmalıydım. Engelsizken koşu yarışmalarına katılıp birinci olamadıysam ozaman ben de engelli koşusunda birinci olmalıydım. Tek engelli ben değildim sonuçta. Benimle aynı kaderi paylaşan bir sürü insan vardı. Hemen bilgisayar başında araştırmalara geçtim. Beni destekleyebilecek kurum ve kuruluşları öğrendim. Bizim haftamız olan 10-16 mayıs engelliler haftasına denk getirmek istiyordum. Gerekli kuruluşlardan yardım alacak ve bir müsabaka düzenleyecektim. Kafaya koymuştum. İsteğimi aileme açıklayınca çok sevindiler ve bana destek oldular. Hemen çalışmalarına başladık, önümüzde iki hafta vardı çok az zamanımız kalmıştı. Gerekli yerlerden izni aldık, afişler çıkardık, sosyal dayanışma merkezlerine başvurduk ve sonuç mükemmel. Yoğun bir katılım, mükemmel bir destekleniş ve her yerde bizlerle gurur duyan yüzler...

Çünkü sakatlık sadece benim sorunum değildi, tüm insanlığın sorunuydu ve herkes bir şeyler yapmalıydı, toplumda bizleri de var etmeleri gerekti. Trafığe kapalı alan oluşturuldu, seyirciler, yarışmacılar , simitçiler, baloncular... Sanki bir bayram havası vardı. Yerlerimizi almıştık, kalbim yerinden fırlayacaktı, oracıkda bayılacaktım ve işaret verildi. Tatlı bir rekabet başladı, hepimiz canla başla birinci olmak için çabalıyorduk, içimdeki azim, içimdeki istek çığ gibiydi. Onlar sanki arkamdan beni itiyorlar ve beni birinci yapmak için uğraşıyorlardı. Yarışırken boşa yaşadığım on üç yıl geldi aklıma. Herkesi ne kadar mutsuz etmişim. Ama bundan sonra böyle olmamalıyım. Ben bunları düşünürken birden sevinç çığlıkları geldi kulağıma. Kendime geldiğimde hala deli gibi tekerleği çeviriyordum, etrafıma bakındığımda herkes bana yönelmiş alkışlıyordu. Ve o an anladım, birinci olmuşum. Bu bacaklarla koşsaydım bu kadar mutlu olamazdım inan bana. Önemli olan yürek, önemli olan istek ve biraz da olsa çevremizdeki insanlardan destek. Demem o ki, sen on üç yıl bekleme dostum, hayat her şeye rağmen güzel, her şeye rağmen yaşanılabilir. Yeter ki sen, sandalyede olsan bile bir adım at.

Ömer bu hikayeyi anlatırken gözlerimin dolduğunu, tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Onun gözlerindeki bu parıltı, hastane odasında anlatılan bir başarı öyküsüne bağlıydı. Yaşamın güzel ve değerli olduğunu anlamak için illa kol,bacak veya başka şeyler kaybetmek gerekmemeliydi. Çünkü hayat, gerçekten de her şeye rağmen güzeldi.

-Peki neden hep kardeşinle geziyorsun?

-Malesef çevremiz engellilere bir engel daha koyuyor. Kaldırımlar, merdivenler, üst geçitler, alt geçitler, otobüsler, metrolar... Aklına gelebilecek her şeye binmek-inmek büyük engel.

Haklıydı. Kaldırıma çıkarken veya otobüse binerken ben bir adım atıyordum ama engelliler nasıl yapacaktı? Engelsiz bir vatandaş olarak , buna bir çözüm bulmalıyım. bu insanları topluma kazandırmak çok önemliydi. Günün sonunda eve dönerken çok düşündüm. Bir şeyler yapmalıyım. Duyarsız kalmamalıyım. Yarın bir gün benim de başıma böyle bir şey gelebilirdi, hiç bir şeyin garantisi yoktu.

Ertesi gün ekenden belediyeye gittim. Ömer ve nicesi gibi insanların durumlarını dile getirdim. Çok samimi , içten bir şekilde beni dinlediler ve şuan uygulanan ve yapım aşamasında olan projelerden bahsettiler. İzmir metrosunda, merdivenle inmeleri imkansız olan engelli vatandaşlar için asansör yapım çalışmaları başlatılmış. Sadece tekerlekli sandalyede olan vatandaşlar için değil, asansöre konulan sesli uyarı sistemiyle görme engelli vatandaşlarımıza büyük kolaylık sağlanacakmış. Metroların belli kapıları tekerlekli sandalyede olan vatandaşlarımız için tasarlanmış, bunların yanında tedavi ve sağlık hizmetleri, maddi yardım, erzak yardımı, indirimli su faturası, kültürel ve sportif etkinlikler ve benzeri insanı yaşamaya, kendini eksiksiz bir birey olduğunu hissetmeye teşvik edici bir sürü yapılan ve çok yakında yapılmaya başlanacak olan desteklemeler anlatıldı. Oradan ayrılırken gurur ve mutluluk doluydum. Yapılan ve yapılacak olan çalışmalar gerçekten çok önemliydi. Hiç değilse Ömer ve Ömer gibiler tek başlarına da bir yerlere gidebileceklerdi.

Onlara sarılmak, sahip çıkmak için illa kollarımızın olmasına gerek yoktu, onların hayat mücadelesini görmemiz için illa gözlerimizin olmasına gerek yoktu, yardım isteklerini duymak için illa kulaklarımızın işitmesine gerek yoktu. Sadece bir birey olarak durup düşünmek, etrafa sadece bakmak değil, görmek de gerekti. Gözlerimizi kapatıp bir nesneyi tahmin etmeye çalışmak, yüksek olan kaldırıma ayağımızı kaldırmadan çıkmaya çalışmak ya da televizyondaki haberlerin sesini kapatarak anlamaya çalışmak yeter de artardı.

ADI-SOYADI: MERVE ÖZTÜRK

KISA ÖZGEÇMİŞ: ADIM MERVE ÖZTÜRK. 02.04.1989 ORDU DOĞUMLUYUM. ANNEM VE BABAM PTT DEN EMEKLİ MEMUR. İKİ KARDEŞİZ. ABLAM İŞİTME ENGELLİLER ÖĞRETMENİ. KARADENİZ TEKNİK ÜNİVERSİTESİ İŞLETME BÖLÜMÜ 4. SINIF ÖĞRENCİSİYİM. YAZMAYA GÖNÜLDEN BAĞLI OLDUĞUMDAN VE DUYARLI BİR KONUYA DEĞİNİLDİĞİNDEN BU YARIŞMAYA KATILMAK

**İSTEDİM.
TEŞEKKÜR EDERİM.**

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayımlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.